Година IV гр. Варна, 1 ноември 1940 год. Бр. 16

ХРИСТИЯНСКА ЗАЩИТА

Редактира комитетъ.
Отговоренъ редакторъ:
Протоиерей П. Икономовъ

Статии, съобщения, обявления и пр. да се изпращатъ до редактора на в. „Хр. Защита“ ул. „Полков. Минковъ“ № 24—Варна

Всички суми за вестника да се изпращатъ до касиера на св. Митрополия — Варна

Органъ на Епархийското Свещеническо Братство „Св. Царь Борисъ“ въ Варненската и Преславска Епархия
ЗА РЕЛИГИЯ, ПРОСВѢТА И ОБЩЕСТВЕНЪ ЖИВОТЪ

Годишенъ абонаментъ 20 лв. предплатени. Отдѣленъ брой струва 1 левъ. | ИЗЛИЗА 2 ПѫТИ МЕСЕЧНО. | За обявления се плаща по споразумение.

Цвѣтанъ Георгиевъ — Варна.

Деньтъ на народнитѣ будители.

Новото време, което тъй силно засегна днесъ нашиятъ моралъ и народностно чувство, ни налага дълга, макаръ и съ малко думи, да си припомнимъ мжкитѣ и страданията, изживѣни отъ българскиятъ народъ, презъ мрачната епоха на вѣковното робство.

Налага ни се дълга, да си припомнимъ и кървавитѣ борби, които се водиха и скжпитѣ жертви, които се дадоха за възстановяване на нашитѣ права и свободи.

Защото, безспорно е, че ние младото поколение, нѣмаме ясна представа, нито за голѣмитѣ народни страдания презъ петь вѣковното робство, нито за цената на жертвитѣ, съ които се придоби днешната българска свобода и независимость. Поради това незнание, днесъ голѣма часть отъ младата интелигенция, често пѫти подценява тия съ мжка придобити народни блага и се отнася небрежно къмъ тѣхъ, дори и тогава, когато се върши дръзко покушение върху тѣхъ.

Историята е най-добрата учителка на народитѣ. Тя ни учи, че пѫтя на всѣка нравствена развала води този народъ къмъ гибелна провала. Тази максима можемъ да я отнесемъ и къмъ нашия народъ презъ XIV-то столѣтие, когато чернитѣ облаци най-тежко се бѣха надвесли надъ родната земя.

Въ онова време, когато партизанската умраза и разцепление, сектантската вѣроизмѣна и озлобление, родоотстжпничеството и моралната поквара безпримѣрно се ширѣха въ страната ни и народната душа бѣше смутена и прелъстена отъ фанариоти, тогава неговитѣ нравствени сили се оказаха безпомощни срещу задалата се буря.

И ако българинътъ все пакъ можа да опази своята народна самобитность, това се дължи на щастливото обстоятелство, че въ тежката си неволя, той се обедини около родната си църква, въ която намѣри здравата съкровищница на народния духъ, на сладката родна речь и на мощнитѣ нравствени сили.

Отъ нея той черпеше утеха и духовни сили, за да не изпадне до гибелно отчаяние, а да подхранва надеждата, че ще дочака по-добри дни.

И тая надежда не бѣше суетна. Презъ време на робството, църквата си остана единствения народенъ, културно-просвѣтенъ институтъ. Своята родоспасителна мисия тя изпълни достойно. Въ нейнитѣ тъмни килии, найнапредъ се зароди и засили идеята за национална самобитность и народно възраждане. Въ нейнитѣ килийни училища се подготвиха първитѣ родолюбиви дейци на това най-свѣто народно дѣло.

Раздѣлени отпосле на два лагера — революционери и еволюционисти и еднитѣ и другитѣ изпълниха своята задача съ беззавѣтна любовь къмъ измжчената родина. Дейцитѣ и отъ двата лагера дадоха скжпи и свидни жертви предъ олтаря на своята родина, имената на които героиродолюбци, навѣки ще красятъ страницитѣ на новата ни история и ще бждатъ всѣгдашна слава и гордость на нацията ни.

Свободата на България за тѣхъ бѣше истински кумиръ. Предъ олтаря на този жертвеникъ, тѣ бѣха готови да сложатъ цѣлия си животъ, стига това да раздруса и да срине царството на мрачното робство.

Нашитѣ поколѣния, и сегашнитѣ и бждащитѣ, трѣбва добре да помнятъ тая трогателна истина, тоя безпримѣренъ исторически фактъ, че днешната свободна и независима България е дѣло на плеада малки и голѣми ратници, на българи съ силни воли и желѣзни характери, на хора съ безкрайно родолюбие и самоотвержение.

И вторачили днесъ погледъ въ тия народни страдания и борби, предъ насъ се изпречва свѣтлия ликъ на ония титани, които издигнаха безсмъртието на българския духъ и върху олтаря на родолюбието и свободата, създадоха великата епоха на българското възраждане.

Всрѣдъ страшни напрежения и изпитания, всрѣдъ безпримѣрни страдания и мжки, всрѣдъ клокочения на огньове, кърви и сълзи, тѣхния подвигъ мина като славно шествие презъ развалинитѣ на собствената имъ поробена страна, разнасяйки всрѣдъ гори и поля, градове и села — скжпата свобода!

О! Да бѣше това легенда носена въ гърдитѣ на вѣковетѣ, пакъ щѣше да смути, да ужаси и порази душата!

Къмъ нашия народъ, напълно могатъ да се приложатъ думитѣ на Апостола: „Ценою куплени есте!“

Свещеникъ Стефанъ Поповъ
Архиерейски намѣстникъ — Шуменъ.

Новъ свѣтъ — нови хора.

Живѣемъ на синура на две епохи. Два свѣта, два свѣдогледа сж изправени единъ срещу другъ, отричащи се взаимно. Новото поколѣние е обзето отъ мисъльта, че е възможно да се създаде нова порода човѣци. То е разочаровано отъ безбройнитѣ слабости на хората, които представляватъ манталитета на стария свѣтъ. Страхливи, дребнави, роби на окржжаващата ги обстановка, хората на стария свѣтъ винаги хленчатъ и рѣзко заповѣдватъ. Постоянно се измжчватъ отъ неопредѣлени опасения предъ бждащето. Липсва имъ всѣка оригиналность. Страхувайки се отъ нападки, тѣхниятъ идеалъ е да се съобразяватъ съ хорскитѣ обичаи и навици. Страхливци, за повечето отъ тѣхъ живота не е нищо друго, освенъ страшни поражения, докато най-после, съ страшенъ ужасъ, капитулиратъ предъ последниятъ врагъ — смъртьта. Такъвъ начинъ на сжществувание изглежда отвратителенъ за съвременното поколѣние, което жадува за друго по-достойно поприще. Вѣрата и упованието на това ново поколение сж, че е възможно да се създаде едно избрано малцинство свърхчовѣци между проститѣ смъртни сжщества, които бидейки силни на думи и дѣла не ще отстжпватъ предъ никой врагъ на новото възраждане. Страхътъ, користолюбието, предателството, съвестнитѣ гризения, които съпжтствуватъ дейността на посредствения общественикъ отъ загиващия свѣтъ никога нѣма да засѣгатъ подвига на личноститѣ отъ новата порода. Тѣхнитѣ решения ще бждатъ твърди, като снагата на гордия Балканъ. Мисъльта имъ ще бжде ведра, като лазура на родното небе. Идеализъмътъ имъ ще бжде чистъ, като водитѣ на горско поточе въ роднитѣ планини. Процесътъ на дейността за създаване на тази отбрана порода е вече започналъ. Собствено, тя ще се създаде въ самия процесъ на тази дейность. Но върху каква плоскость? Ето въпроса, който има решително значение за успѣха на подобна дейность.

Ние сме свидетели на възраждането на нѣкои велики и малки народи въ Европа. Германия се пробуди разтревожена отъ бодрия гласъ на Адолфъ Хитлеръ, който при всѣка своя дейность призовава Божията благословия. Фашистка Италия израстна отъ развалинитѣ на анархията, вдъхновявана и водена отъ пламенния духъ на убедения католикъ Бенито Мусолини. Фалангистка Испания на генералъ Франко днес се устройва на строго католишка основа, при дейното участие на Църквата. Нѣщо повече, презъ гражданската война духовенството на Испанската църква дѣлеше великото изпитание съ героитѣ на фалангистката революция, противъ силитѣ на безредието, хаоса и унищожението.

Не забравяйте, българи, скжпо сте откупени!

Жертвата на тая плеада мжченици, каквито и да сж били тѣ, апостоли на огненото слово или мисъльта, борци на оржжието или свободата, трѣбва да бжде предъ насъ жертва на единъ идеалъ — България. Тая любовь е пламтѣла въ гърдитѣ на Паисия и Раковски, тая сила е свързвала Софрония и Левски, тоя кумиръ е билa волята на Макариополски и Ботева!

Велики и скжпи за насъ имена, свещенни и дивни за насъ образи, безсмъртни въ съзнанието на поколенията, достойни да бждатъ обкичени съ неувѣхващия вѣнецъ на народния поклонъ!

Легендарни герои! Автори на безсмъртни дѣла! Внушителни фигури, съ възвишенъ идеализъмъ и чиличенъ погледъ— достойни да кичатъ кръстопжтища и градини, за да разведри тѣхната чистота—сърдцата и душитѣ на младитѣ поколѣния, които сж обвързани отъ натегналата и задушна атмосфера на нашето днесъ!

Ето и днесъ, тѣзи лжчезарни герои—пламенни трибуни на българския духъ и вѣрни стражи на родната ни вѣра, ни гледатъ отъ висинитѣ на борческия Балканъ и ни следятъ дали сме закърмени съ тѣхнитѣ идеали и дали тѣ сж били само началото, а ние всички—продължението на тѣхния завѣтъ.

Въ този върховенъ день, нек. повече отъ всѣкога да се почувствуваме като истински българи, потомци, синове и внуци на тия славни борци за народнитѣ ни идеали и нека подпалваме въ сърдцата си огъня на тѣхния завѣтъ за борба до пълно извоюване права и свободи на всички българи, които пъшкатъ подъ чуждия гнетъ.

Нека всички — всеотдайно, съ въодушевенъ трепетъ и свещенна почить да се преклонимъ предъ свѣтлата память на народнитѣ ни свѣтци, като утвърдимъ въ сърдцата си неизмѣнна благодарность и вѣчна признателность къмъ великото дѣло на създателитѣ на свободна и независима България!

Честь и слава на всички ратници за свободата на България! Поклонъ предъ праха имъ! Вѣчна да бжде тѣхната свѣтла память!

п. Дошо — Шуменъ.

Единъ паметенъ день.

Религиозенъ погледъ.

Тази дата остана за винаги великъ день въ историческия животъ на нашето отечество. На 25 септемврий родната войска влѣзе въ освободения отъ ромънското робство градъ Добричъ, — негласната столица на Южна Добруджа. Но не само за това ще остане паметна тази дата, — че българска войска влиза като освободитель въ единъ нашъ градъ. Всѣки български градъ или село си има исторически день на свободата. Това е деня, въ който рускитѣ войски при освобождението ни отъ турцитѣ сж влизали по роднитѣ кжтища, посрещнати радушно отъ населението.

Друго стана въ Добричъ, което изненада нѣкакъ всички българи и очуди свѣта. Какво бѣше то?

Корнелиу Кодреану създаде въ Ромъния желѣзната гвардия, чиито първи и вдъхновени ратници станаха духовницитѣ на Ромънската Православна Църква. Днесъ желѣзната гвардия пое ржководството на държавата, за да я спаси отъ разложението, което я бѣ обзело.

Ако въ чужбина Църква и духовници взематъ такова живо участие въ архитектурата на възраждащия се общественъ животъ, не е ли естествено, че у насъ мнозина питатъ, кжде е проявата на нашата родна Църква и нашето родно духовенство, за да насърдчатъ, пъкъ даже и да дадатъ закваската на борбата за едно по-съвършенно състояние на нашия общественъ животъ? Дейното участие на Църквата въ една такава борба е необходимо не за това, че ако тя бжде осжществена отъ срѣди чужди на Църквата, последната ще бжде отречена отъ живота, но че една такава борба у на съ,на българска почва, безъ църковна закваска и безъ свѣтлината на православното българско съзнание—наймощния исторически двигатель на българския духъ презъ вѣковетѣ, е немислима. Ние знаемъ, че единствената историческа основа въ нашия животъ, върху която могатъ да се създадатъ великитѣ мжже (новата порода човѣци), и величието на българския народъ е родната православна Църква. За щастие тази Църква днесъ има най-духовно издигнатитѣ иерарси отъ всички Православни църкви. Тѣмъ предстои и въ днешнитѣ времена да заематъ мѣстото, което имъ отрежда славната история на българската Православна Църква. Тази Църква, която откърми на своята многострадална гръдь дяконъ Игнатия, попъ Груя Бански, попъ Кирила, попъ Харитона и плеада други мжже, които положиха живота си въ люта брань за родъ, вѣра и народна свобода.

Многохилядень народъ начело съ полководци, първенци народни, висши администратори, въ избликъ на безкрайна радость предъ изгрѣлата свобода за заробения до вчера прекрасенъ български край, се разплака, не, разрида се този народъ съ гласъ, съ викъ. Говорительтъ по радиото, като предаваше съ задавенъ гласъ парада и ликуването на народа, по едно време извика:

— Чуйте, братя българи, чуйте плача на народа!

И ние чухме. И сами се разплакахме,—на улицата ли бѣхме, предъ кафене ли, ресторантъ ли, по своя домъ ли. Трепна и се развълнува всѣко българско сърдце. Разплакаха се чужди дипломати, развълнуваха се чужди журналисти, които следъ това, та и до днесъ, разказватъ на свѣта съ перото си, че сж изживѣли въ Добричъ и неговата область нѣщо несрещано, нечувано никжде по свѣта.

А българинътъ е човѣкъ страненъ. За него казватъ, че неможе, неумѣе да се радва и да се смѣе открито, широко, безгрижно. Когато българинътъ рече да се смѣе въ своята хумористична преса или въ литературата си, въ кафенето или въ своя домъ въ разговоръ съ приятели, той жари, шиба, жигосва. Защото съ течение на вѣковетѣ, та и до днесъ, той е губилъ и губи вѣра въ правдата на тази земя. Той е само оскърбяванъ, онеправданъ, лъганъ, ограбванъ, морално и физически тормозенъ. Той знае, че дори и днесъ по неговата земя свои и чужди маршируватъ победния маршъ на неправдата и униженията. Той не вѣрва вече въ патоса на разгорещени свои трибуни. Вмѣсто да ги аплодира, той често имъ се смѣе. Не, това не е смѣхъ, казахъ. Това е хапливъ присмѣхъ, който ясно говори: „Той ще ни учи! Той, безсрамникъ, цѣлъ потъналъ въ лъжа и фалшъ!“

Но ето, дойде день и часъ, когато българинътъ видѣ, че надъ прогнилия въ лъжа и лицемѣрие човѣшки родъ погледнаха небеснитѣ очи на Бога на правдата и, щомъ се убѣди, че онова, което човѣкъ неможе и не желае да направи, направи го Богъ съ ржцетѣ на велики и могжщи чуждородци, когато разбра и повѣрва, (защото най-трудно е, да накарашъ този човѣкъ да вѣрва въ човѣшкитѣ дѣла!), че 400 хиляди негови братя-роби сж вече свободни, българинътъ извика съ такава радость, съ такъвъ викъ, че се разтресе земята му и свѣтътъ погледна очуденъ къмъ Балкана. „Какво правятъ тамъ днесъ българитѣ? Вижте ги, тѣ се радватъ като обезумѣли. Но вижте ги още, тѣ плачатъ, ридаятъ. Викатъ ура лудо, страховито, а по очитѣ имъ течатъ сълзи. Чуденъ народъ!“

*

Наистина чуденъ народъ! Знаехме, че не е трудно да вземешъ участие въ чуждата скръбь, да плачешъ съ човѣка, който е загубилъ мила рожба или скжпа майка. Незнаехме, обаче, че радостьта може да се превърне въ такова убийство, че да разкжса гърдитѣ на цѣлъ народъ и да го залѣе въ сълзи и ридание. Защо плаче този народъ? Не ли затова, че въ своя исторически пжть се е срещналъ презъ единъ знаменитъ день съ лицето на Правдата? А правдата е Самъ Богъ. Многострадалниятъ нашъ народъ срещна по пжтя си свѣтлото и умилно лице на Бога и изведнажъ се разрида: „О, Боже милостиви! Великъ Си Ти и не Си ни билъ оставилъ! Виждате ли вие всички по свѣта? **Услишите до последнихъ земли! Яще бо паки возможете, паки побеждени будете, яко съ нами Богъ!“**

Да, само Богъ може да донесе на човѣка и на цѣлъ народъ такава радость, която прелѣла човѣшкото сърдце, се превръща въ буенъ потокъ отъ сълзи, раздрусва цѣлия човѣкъ и цѣлия народъ и го прави да забрави всѣко зло, да прости и на враговетѣ си, дори да ги заобича.

*

Незная дали читателитѣ ни обърнаха внимание на онова, което разказа единъ отъ журналиститѣ. Въ едно добруджанско село българитѣ чакатъ родната войска цѣлъ день. Очитѣ имъ сж се изгледали. Но селото имъ попадало въ втората зона и днесъ не ще влѣзатъ въ него нашитѣ войски. Да, но ето изведнажъ офицери! Това била комисия отъ български и ромънски военни лица. Грабватъ българскитѣ моми ризитѣ и ги мѣтатъ на гърба на ромънския офицеръ. Посочилъ имъ грѣшката. „Ето българския офицеръ!“ Тѣ мѣтнали други ризи на рамото на нашия офицеръ. Ромънскиятъ офицеръ се почувствувалъ стѣсненъ. Свалилъ дароветѣ отъ рамото си и ги връща на женитѣ.—„Не!—му отговарятъ,—днесъ ние сме щастливи. Вземете и Вие Вашия даръ и го занесете на булката си!“

Развълнувалъ се досегашниятъ господарь-заробитель, удивенъ отъ тази чудна постжпка на българскитѣ жени, и се просълзилъ. Погледнали се двамата офицери, нашиятъ и чуждиятъ,—на очитѣ имъ сълзи. Плаче единиятъ войнъ, плаче и другиятъ и си стискатъ ржцетѣ . . .

Да, чудна е българската душа! 25 септемврий дойде, за да покаже въ пълнота нейното величие . . .

Християнството и Христосъ протестиратъ противъ злото, неправдата, потисничеството въ всичкитѣ имъ форми. И Христовия протестъ е протестъ, какъвто свѣта не е видѣлъ.

Борбата противъ Бога

Не е отъ вчера, нѣма да свърши и утре. Продължава отъ вѣкове — и докато свѣтъ свѣтува. Това не трѣбва да смущава никого, а найвече насъ християнитѣ, които сме минали презъ толкова борби и страдания и които сме се радвали на толкова победи. Стихията на християнина трѣбва да бжде и е въ борбата противъ злото въ свѣта и противъ всички тъмни сили. Гдето нѣма борба—нѣма подвигъ, гдето нѣма подвигъ, нѣма убеждение, гдето нѣма убеждение, нѣма идейность, идеализъмъ, копнежъ за красота, правда, миръ, братолюбие, стремежъ къмъ най-висшето, най-святото — къмъ Бога. Отъ 1907 година църквата е въ непрестанна борба съ своитѣ вжтрешни и външни врагове. Православната църква никога не е унивала, нито пъкъ изпадала въ крайности. Не е прибѣгвала до груби и сурови мѣрки и ограничения, отъ които днесъ да се срами. Бранила е свободата на личностьта и съвестьта, до колкото тѣ сж били логични, трезви и последователни въ своитѣ действия и не увреждащи църковнитѣ устои и обществения моралъ. Много бури сж се разразявали надъ тая гранитна скала, надъ тоя стълбъ и утвърждение на истината. Тя си е оставала, обаче, винаги твърда, непоклатима и вѣрна на основателя си Иисуса Христа, напълно увѣрена въ крайната победа, търпеливо е понасяла всички гонения, молейки се Богу за свойтѣ врагове. На последно време противъ нея се опълчиха три голѣми държави, Испания, Мексико и С.С.С.Р. мобилизирайки всички учени безбожници по цѣлия свѣтъ, та дано съ общи усилия да изкоренятъ Бога отъ сърдцата на хората и да Го изгонятъ отъ свѣта.

Първитѣ две, следъ голѣми усилия и жертви се убедиха, че Богъ е непобедимъ и се отказаха отъ свирепата и безогледна борба. Много християнска кръвь пролѣха. Много майки и деца разплакаха. Много църкви и паметници събориха и подпалиха, плячкосаха много скъпоценности отъ вѣкове събирани. Единъ день историята ще каже своята тежка и безпристрастна дума, истинския ликъ на звѣра и подбудителитѣ му ще блѣсне и тогава всички ще се увѣрятъ, както въ силата божия, така и въ вѣрата на ония мжченици, които предпочетоха да умратъ отъ колкото да измѣнятъ или откажатъ отъ Голготския Страдалецъ, всемирния Учитель на човѣчеството.

Християнитѣ отъ тия две страни си отдъхнаха, на ново се отдадоха на своя миренъ и творчески трудъ, а църквитѣ започнаха своята религиозно-културно-просвѣтна, благотворителна, национална и социална работа, за обща радость на държава и народъ.

Ал. Иорданъ

Начало на българския театъръ въ Ромъния*)

(Продължение отъ бр. 15).

Ето що пише въ това направление единъ съвременикъ: „Народното училище стигна до едно истинско плачевно състояние, заплашено отъ обща катастрофа, въпрѣки че имаше най-добрия учитель Д. Войниковъ, който, наистина, прави честь на цѣлото общество, па даже и на нацията, на която принадлежи, но който чрезъ изпадане въ немилость, е напълно пренебрегнатъ и презрѣнъ отъ б ъ л г а р с к и т ѣ чорбаджии“[22]).

Сжщиятъ съвременникъ и сънародникъ на Войниковъ, като говори за прѣчкитѣ, които е срещалъ този въ драматическата си дейность, казва: „Театърътъ и народната музика, вмѣсто да прогресиратъ, т. е., да бждатъ насърдчени и подържани, напротивъ, отъ тогава и чакъ до днесъ, вече две години, онѣмѣха напълно, защото учителтъ Д. Войниковъ, не само че не бѣ никакъ подържанъ и насърдчаванъ въ благородното и патриотично свое начинание, но по-скоро изоставенъ напълно и презрѣнъ отъ тия чорбаджии, . . . оставяйки нещастния учитель напълно забравенъ, отчаянъ и неплатенъ навреме, нито за прослуженото му време като учитель въ народното училище, което е заплашено да заглъхне.“[23])

При все това, Войниковъ билъ каненъ съ трупата си навсѣкжде, кждето сжществували български колонии и той се стараелъ да задоволи всички тѣзи покани, най-вече отъ убеждението, че и по такъвъ начинъ служи на своята нация[24]).

Наистина, споредъ както потвърждава самъ той въ предговора на комедията „Криворазбрана цивилизация“[25]), той смѣта, че „театърътъ е допринесълъ не малко за събуждане на народитѣ, тогава, когато той е билъ не само едно просто развлечение и наслаждение за страститѣ (което, наротивъ, 'покваря народитѣ), но едно истинско обществено училище, кждето народътъ, подъ формата на едно приятно развлечение, може, наистина, да намѣри духовна храна.[26])

Единъ другъ примѣръ за начина, какъ Войниковъ е схващалъ театъра, ни го представя мотото, поставено въ началото на драмата „Покръщение на Преславския дворъ“:

„Най-приятно и забавно
училище въ свѣта
е самата публика
и живия театъръ.“

Вънъ отъ моралната печалба, която театърътъ е длъженъ да даде на народа, той трѣбва, споредъ Войниковъ, да бжде въобще училище за неговия народъ, казва Т. Атанасовъ[27])

Подобни принципи на онѣзи, които е изказалъ Добри Войниковъ, много години по-късно бѣха потвърдени отъ много експонети на ромънската култура, така както основно е пояснилъ г. J. Duaky въ едно изложение, направено предъ дружеството „Приятели на историята на литературата“[28])

Безспорно, Г. Бариць, въ статията „Прибавка къмъ театъра“, казва: „Театърътъ трѣбва да бжде училище на морала. . . облагородяване на сърдцето и просвѣщаване на разума„[29])

Отецътъ на мунтенската драматическа критика, У. Х. Радулеску, потвърди въ една статия „относно влиянието на театъра върху нравитѣ на една нация“, че театъра ни подготвя за любовь къмъ добродетелитѣ и той прави хората по-общителни“[30])

Барби Катарджи препоржчва на своитѣ съвременници: „Гледайте на театъра като на едно училище за моралъ и ще намѣрите актьоритѣ достойни да бждатъ учители на народа“[31])

Въ края И. Крецяну казва, че: „Една морална драма. . . помага за триумфа на националностьта, защото вдъхва велики чувства“[32])

Първото представление съ истински театраленъ характеръ е станало

Третата не се е отказала да води борба противъ Бога, макаръ и чувствително да е смекчила по-раншнитѣ си срѣдства, ангажирани въ тая неравна борба. Така, напримѣръ, властьта въ С. С. С. Р. забрани главоломно, безпричинно и безъ всѣкакъвъ сѫдъ да се избиватъ християнитѣ, само за това, че сѫ посещавали църквитѣ, присѫтствували сѫ на богослужението и сѫ вѣрвали въ Бога. Отмѣни вече суровитѣ мѣрки: на християнитѣ да не се дава работа, а на свещеницитѣ да не се дава храна и облѣкло отъкооперативнитѣ магазини и да не се третиратъ като хора поставени вънъ отъ законитѣ и пр. Дали протеститѣ на другитѣ културни народи наложиха това, или сами се убедиха, че не съ бомби и револвери се води борбата противъ Бога, още съ положителность не се знае. Знае се само едно, че като реакция противъ тия издѣвателства се образуваха много международни дружества като „Про Део" и др. които следяха всички издѣвателства, звѣрства, убийства на вѣрующи млади и ги изнасяха на общественъ показъ. Това до висша степень уязвяваше водачитѣ на пролетарията отъ С.С.С.Р., които и между другото се борятъ и за свободата на съвестьта. Представителитѣ на болшевишката власть често пѫти се опитваха да се оправдаятъ за пролятата невинна кръвь, съ изтърканитѣ фрази: „контрареволюционери", „бѣлогвардейци", „конспиратори" и др... на които сами се надсмиваха, а сега се срамятъ.

Споредъ официоза, сега вече борбата била на идейна почва. Слава Богу, дано е вѣрно! Досегашната борба бѣ срамна и унизителна за пролетарията. Нека тя да не се вече повтаря и мине въ областьта на историята. Идейната борба ще повдигне авторитета на болшевишката власть въ собственитѣ й очи и тия на свѣтовния работнически свѣтъ и ще даде възможность на обществената трибуна да излизатъ представителитѣ-идеолози на дветѣ течения, закриляни не отъ полицията и агентитѣ на Г. П. У., а отъ истината и силата на аргоментацията. Принципътъ „
(да се изслуша и противната — другата страна) ще хвърли обилна свѣтлина на този толкова важенъ въпросъ, който отъ вѣкове вълнува човѣка. Който въ тая борба си служи съ груба сила, той свидетелствува, че е слабъ и истината не е съ него. Невинната кръвь на хиляди мѫченици, паднали за Христа Бога, въ течение на вѣковетѣ и специално въ тоя периодъ отъ 25 години гонение, дано да е стреснало водачитѣ на пролетарията, а тѣхната държавническа или човѣшка съвесть да заговори.

Ние не се боимъ отъ идейната борба и я очакваме.

(ще продължимъ)

Протоиерей П. Икономовъ.

Подобрението на човѣшката раса

Този повикъ стигна и до насъ. Той иде отъ възродена хитлеристска Германия. Това е желанието на водачитѣ на Германия: да се подобри човѣшката раса, чрезъ известни мѣрки и ограничения, засѣгащи онія лица, които страдатъ отъ известни болести—физически или нравствени недостатъци. Новото време изисква нови хора, но здрави духомъ и тѣломъ. Това не е непостижимо, невъзможно. До преди нѣколко години ние знаехме усилията и опититѣ на много учени въ свѣта да подобрятъ животинската раса и съ повишенъ интересъ следѣхме изъ вестници и списания постиженията имъ Това тѣ постигали чрезъ различни методи, но най-вече, чрезъ кръстосване, съ едничката цель, да възродятъ, да подсилятъ и подобрятъ раситѣ. Постигнатитѣ резултати радватъ цѣль свѣтъ, съ тѣхъ се гордѣе науката.

Сега чуваме, че се повдига въпроса за подобрението и на човѣшката раса. Всички се радваме и ржкоплѣскаме на тая инициатива. Никой не успорва тая нужда. Безспорно, че това подобрение не ще стане чрезъ сѫщата система и принципи, както се прилагатъ на конетѣ, овцетѣ, воловетѣ, свинитѣ или други нѣкои животни, т. е., не чрезъ кръстосване известенъ подборъ животни съ други! И, все пакъ, ето заключенията на американския биологъ Wigram, къмъ края на една своя конференция: **„Трѣбва здравеняцитѣ да се оженятъ за здрави жени; красивитѣ мѫже за красавици; Слабитѣ и немощнитѣ да се оставятъ да умратъ отъ изтощения(!) Държавата да се нагърби съ подбора на съпрузитѣ."**

Това странно заключение и препоржка дойде като гръмъ върху главата на горкия човѣкъ. Иначе тая теория и препоржка сѫ доста приемливи за здравеняцитѣ и красавицитѣ, но убийствена за другитѣ, които макаръ и малко надарени отъ природата съ тия качества, съ нищо не имъ отстѫпватъ въ живота, когато става дума за духовни постижения.

Богъ може ли да бѫде мащехъ къмъ своитѣ творения, къмъ своитѣ деца? Безспорно, че не. Човѣкъ, обаче, чрезъ грѣха става мащехъ за себе си, за наследницитѣ и потомството си.

Отъ где изхождатъ тия идеи за подбора и за подобрението на човѣшката раса? Изъ срѣдата на биолозитѣ и статистицитѣ.

Американцитѣ, напримѣръ, сѫ доказали, че 1000 дипломирани — учени хора—срѣдно иматъ 50 деца, когато 1000 работници иматъ 5000 деца наследници. Работницитѣ, които създаватъ материални блага за себе си и за голѣмитѣ учени и биолози изъ голѣмитѣ свѣтовни университети раждатъ много деца наследници, които притискатъ нѣкакъ си живота на консумиращитѣ ги много учени или както се казва дипломирани.

Така поставенъ въпроса, т. е., само на икономическа почва, не е достатъчно и сериозно разгледанъ. Едно нѣщо остава сигуро установено и то още отъ времето на Benvenuto Cellini, великъ майсторъ въ лѣярското искуство: **„За предпочитане е да произхождашъ отъ обикновени родители и честно и почтено да основешъ едно семейство, отколкото да произхождашъ отъ знатно семейство, а да срамишъ рода си".**

Който внимателно следи живота, знае твърде добре много случаи, наследницитѣ на благородни, знатни семейства, както и децата на много почтени и учени хора, въ повечето случаи, сѫ посрѣдствени, дори неблагонадеждни!

Разбираме да се иска медицински прегледъ на онія, които желаятъ да встѫпятъ въ законенъ бракъ, за да основатъ едно здраво и почтено семейство. Този въпросъ го е повдигала църквата много пѫти. Нашитѣ държавници и общественици не сѫ далече отъ тая мисъль. Липсва имъ само куража. За сега ние, свещеницитѣ, се задоволяваме да искаме една декларация отъ младоженцитѣ, че не страдатъ отъ венерически болести и, ако ни излъжатъ, последнитѣ поематъ отговорностьта предъ гражданската власть. Макаръ да е полиативна тая мѣрка, все пакъ, съвестьта на тоя, който подписва една такава декларация, е ангажирана. Мислимъ, че не сме далече отъ оня день, когато младоженцитѣ ще се явяватъ предъ насъ съ медицинско свидетелство. Това е отъ общественъ интересъ и часъ по-скоро трѣбва да се осѫществи. До колкото ни се простиратъ сведенията, въ Италия и Унгария медицинския прегледъ е задължителенъ. Германия го е разрешила по своему—корено— чрезъ кастрация.

И въ края на краищата пакъ се запитваме: каква полза отъ всички медицински прегледи, когато душата е оголена отъ любовь, когато всичко се свежда до материаленъ интересъ?

Прочутиятъ идеологъ Русо не живѣ ли съ слугинята си, а децата, които имъ се родиха, не ги ли захвърлиха въ единъ приютъ? Това не му попрѣчи той да напише една хубава книга (теория, разбира се) за възпитанието! За похвала ли е бащата, който изоставя децата си на произвола на сѫдбата, а самъ той се отравя или застреля?

Както виждате и ние допускаме подбора и подобрението на човѣшката раса, обаче, само онія мѣрки, които сѫ по волята Божия. Единъ подборъ, който не се отнася къмъ временното, а къмъ вѣчното—отнася се до човѣшката душа.

Пренебрегвайки душата, всички учени и теории понижаватъ ценностьта на човѣка до степень на животно.

А сега, сериозно размислете—отъ какой подборъ и отъ какво подобрение имате нужда. Отъ подобрението на тѣлата съ тѣхнитѣ качества, или на душитѣ? Спомнете си какъ свършиха европейскитѣ „мисове"?

Бихме ли имали половинъ милионъ неженени, ако душата би функционирала нормално? Бихме ли имали онія хиляди бракоразводи? Браковетѣ ставатъ търговски сдѣлски, а една голѣма часть отъ тѣхъ сѫ пропадени, било отъ лукса, кокетството или разврата. Незаконнитѣ съжителства се умножаватъ, а нѣкѫде, като странна новость, се яви и двуженството.

Прочее, и ние нѣмаме подборъ, облагородяване, най-вече на душата, нѣща, които само вѣрата въ Бога и доброто семейно възпитание може да даде. Въ туй направлени църквата работи и сътрудничи на всички лица и институти у насъ.

Н. Минчевъ.

Въ защита на приснодевството на Божията майка.

Враговетѣ на Божията Майка — сектантитѣ — подобно на невѣрнитѣ иудеи (Мат. 13;55-58) кощунствено твърдятъ, че св. Дева Мария е родила и други деца освенъ Господа Иисуса Христа. Това свое твърдение тѣ основаватъ на Мат. 1; 25, гдето е писано: „И нея познаваше, доклѣ тя роди сина Си първороденъ". Това сектантско твърдение възъ основа на горния текстъ, говори, че тѣ не само не познаватъ истинския смисълъ на Св. Писание, но не познаватъ дори и езика на Св. Писание.

Преди всичко думата „доклѣ" въ Мат. 1; 25 ст. на езика на Св. Писание, — „не означава предѣлъ на време, подиръ което означение, отъ него състоянието се измѣня", а означава „неопредѣленъ срокъ отъ време", подобно изразътъ: „Во вѣки вѣковъ", или „Хиляда години" (откр. 20; 2-3), т. е., срокъ отъ време опредѣленъ, вмѣсто неопредѣленъ (II Петр. 3; 8).

За още по-голѣмо освѣтление думата „доклѣ" привеждаме нѣколко текстове изъ Св. Писание, които носятъ сѫщото значение. Напримѣръ, за Господа нашего Иисуса Христа е писано: „че ще стои отъ дѣсно на Бога Отца, доклѣ положи всички свои врагове въ подножието на нозетѣ си" (Мар. 16; 19, Евр. 1; 3 ст.),

---

на 17 януарий 1863 г., когато измежду изпълнителитѣ фигурира Илия Блъсковъ, емигрантъ по онова време, заедно съ баща си Райко въ Мунтения, кѫдето сѫ останали до 1870г.[33])

Трудноститѣ, съ които е трѣбвало Войниковъ да се справя, не били едни отъ най-лекитѣ, защото е трѣбвало да пише пиеси, да играе роли, съ една дума, да върши всичко.

Каква е била подготовката на българскитѣ артисти по онова време ни го казва една забележка отъ единъ съвременень вестникъ: **„Ние, българитѣ, нѣмаме още мѫже, които да познаватъ артистичното искуство и драматическия вкусъ. Актьоритѣ и артиститѣ не излизатъ отъ училища, кѫдето се преподава география и аритметика, но се учатъ въ консистории, кѫдето се преподава музика и декламация."**[34])

Т. Атанасовъ, допълняйки тази информация, пише, че всички артисти сѫ автодидакти (самоуци), излѣзли отъ основни или срѣдни училища, безъ всѣкаква подготовка за театъра, за драматургията, за техниката, за играта на сцена и пр. Тѣхната добра или лоша игра зависи отъ начина на ржкоплѣсканията и добрата воля на публиката.

Войниковъ, обаче, не се оставилъ да бѫде победенъ отъ затруднението, но се бори съ всички сили за възтържествуване на каузата на която се бѣ отдалъ.

Така организираната трупа дала представления не само въ Браила, но и въ градоветѣ Галацъ, Плоещъ, Гюргево, па даже и въ Букурещъ, кѫдето има честьта на единъ отъ спектаклитѣ да присѫтствува владѣтельтъ Каролъ I, спектакълъ, съ който по-обширо ще се занимаемъ по-късно.[35])

Ако театърътъ на Войниковъ е могълъ да се развие, то това развитие се дължи на обстоятелството, че той е намѣрилъ въ Румънската страна благоприятна атмосфера и необходимитѣ упѫтвания, както отъ трупитѣ на К. Караджале и М. Мино, така най-вече отъ чуждитѣ, които често посещавали по онова време нашата страна. Отъ тѣхъ усвои нѣкои правила и свойства на драматическото искуство, като ги приложи на практика при репитицията съ своята трупа, стараейки се това, което бѣ научилъ той, да бѫде усвоено и отъ неговитѣ актьори.[36])

Това, което изглежда, че е допринесло най-вече за успѣха на представленията, дадени отъ Войниковъ, бѣха субектитѣ на пиеситѣ съ националенъ и патриотиченъ тонъ[37]

Но, докато театъра е ставалъ все по-желанъ, въ сѫщото време се чувствувало нуждата отъ репертуаръ, което заставя Войниковъ самъ да си съставя, съ едно ускорено темпо, необходимитѣ пиеси. Така твърди г. Атанасовъ, че Войниковъ си е писалъ нѣкои отъ пиеситѣ доста бързо, като е ималъ предвидъ скорошното имъ поставяне на сцената. Подобно нѣщо е направилъ съ „Велислава", докато едната часть се е печатала, той е продължавалъ да пише другата[38])

Първата драма, написана отъ Д. Войниковъ бѣ „Райна — българска княгиня", издадена отъ една група българи отъ Браила.

Тази драма е преработка на романа съ сѫщото име на Велтмановъ, преведенъ на български отъ Е. Мутевъ.[39])

Успѣхътъ полученъ съ „Райна", както и съ „Покръстване на Преславския дворъ" бѣ единъ отъ най-шумнитѣ, както въ Мутения, така и въ България, кѫдето бѣха често представяни. Но най-голѣмъ успѣхъ Войниковъ има въ Галацъ, вечерьта на 3 май 1870 г., кѫдето неговата трупа представи драмата „Велислава".

Авторъ, режисьоръ и главенъ актьоръ, функции, съединени въ Войниковъ, го правѣха често да бѫде аплодиранъ, а пъкъ артистката Анка Х. Костовичъ, често смѣсвана съ ромънската Фани... и й се правѣха особени овации.

Цѣлата зала трептѣше отъ ентусиазъмъ, а пъкъ сцената бѣ покрита съ цвѣтя. (Следва края).

ПЕЧАТНИЦА
„ПРОСВѢЩЕНИЕ"
П. Зенгиновъ & С-ие — Варна
Телефонъ 21-38

но това не значи, че следъ второто пришествие Спасительтъ нѣма да стои отъ дѣсно на Бога Отца. Писано е още, че „Той (Иис. Хр.) трѣбва да царува, доклѣ положи всички врагове въ подножието на нозетѣ си“ (I кор. 15; 25-26), но това не значи, че следъ второто си пришествие нѣма да царува, напротивъ ще царува и то славно (Мат. 25;31), на Когото Царството нѣма да има край. (Лука 1; 32-33)

На тайната вечеря, при яденето на еврейската пасха, Спасительтъ е казалъ на ученицитѣ си: „Съ желание пожелахъ да ямъ тази пасха съ васъ преди страданията си, защото казвамъ ви, че нѣма да ямъ вече отъ нея, доклѣ се не изпълни въ Царството Божие[1])“ (Лука 22;15-16) Но това не значи, че следъ възкресението си отъ мъртвитѣ Спасительтъ, явявайки се на апостолитѣ, е ялъ отъ иудейската пасха, която, безъ друго, е била символъ на Неговата Кръстна жертва (I кор. 5; 7, кол. 2;14-17) Тя веднажъ въ годината се е извършвала. А оная сѫщата година, за която става по-горе въпросъ между Спасителя и апостолитѣ, била вече извършена въ надвечерието на Христовитѣ Кръстни страдания.

Въ лицето на апостолитѣ, Спасительтъ е обещалъ на всички вѣрващи отъ всички народи и езици, че за презъ всички времена ще бѫде заедно съ тѣхъ: „Азъ съмъ съ васъ презъ всички дни до свършека на свѣта“ (Мат. 28;20). Но това не значи, че следъ свършека на физическия свѣтъ, Спасительтъ нѣма да бѫде съ тѣхъ.

(I Сол. 4; 17). Следователно, ясно е сега, че думата „доклѣ“ въ Мат. 1; 25 ст., не означава предѣлъ на време, подиръ което означеното отъ него състояние се измѣня, по отношение на светия праведенъ старецъ Иосифъ, каквото кощунство твърдятъ сектантитѣ.

Що се отнася до израза **„първороденъ“** по отношение на Иисуса Христа въ Ев. Матей 1; 25 ст. това трѣбва да се разбира въ смисълъ на „единороденъ“, както, напр.: „Богоизбраниятъ израилски народъ е нареченъ „първороденъ“, т. е., единороденъ. Самъ Богъ Отецъ казва: „Израилъ е първороденъ мой синъ“ (Изх. 4; 22). Но това не значи, че Богъ е ималъ втори и трети избранъ народъ, защото въ онова време еврейскиятъ народъ е билъ единствения Богоизбранъ народъ. Следователно, Иисусъ Христосъ е нареченъ „първородний“ (Мат. 1; 25), въ смисълъ „единородний“ (Иоанъ 3;16), за което, за приснодевството на пречистата Му Майка, изпълнило се е пророчеството на св. пророкъ Иезекиила, който казва: „И рече ми Господь: тѣзи врата ще сѫ затворени, и нѣма да се отворятъ и человѣкъ нѣма да мине презъ тѣхъ, защото Господь Богъ Израилевъ влѣзе презъ тѣхъ, затова ще сѫ затворени.“ (Иез. 44; 1-2) Така ни учи Св. Писание за приснодевството на Божията Майка и това учение приема и подържа св. православна Църква.

[1]) Подъ „Царство Божие“ (Лука 22;15-16) се зарбира Възкресението Христово, вижъ Мар. 9;1, Лука 3;27, Матей 16;28, Мат.28-18, Дан. 13-14, кол. 1;12-13.

МЕТОДИИ БАЛАЛЧЕВЪ
скулпторъ-рѣзбарь

изработва църковни иконостаси съ най-финна и художествена рѣзба.

Ателие: София, ул. „Бистрица“ № 3
телефонъ № 2-57-46.

4—12

Не се явявай предъ лицето на Господа съ празни рѫце. Жертвата на праведенъ мѫжъ е благоприятна и споменътъ за нея ще бѫде незабравенъ.

ХРОНИКА

Досегашниятъ секретарь на св. Варненска и Преславска Митрополия, Негово Преподобие Иеромонахъ Иларионъ, биде назначенъ за учитель-възпитатель въ Софийската духовна семинария. На негово мѣсто за секретарь на св. Митрополия е назначенъ младиятъ Богословъ г-нъ Д. Петровъ, свършилъ съ отличие Черновицкия богословски факултетъ. Редакцията ги поздравлява и имъ пожелава ревностна и всепреданна работа въ Божия виноградъ.

Научаваме се, че командированитѣ свещеници въ гр. Добричъ развиватъ похвална пастирска дейность. Основали сѫ енорийски добротворни и просвѣтни братства при двата храма и трескаво се приготовляватъ да открияътъ и безплатни ученически трапезарии при църквитѣ. Инициативата за основаването на братствата била посрещната съ въодушевление отъ Добришкитѣ християни. Като сърадваме събратята си, пожелаваме имъ ползотворна и всепреданна служба всрѣдъ довчерашния братъ робъ

На 19. X. т. г. г-нъ проф. Баламезовъ изнесе твърде навременна сказка на тема „Границитѣ на България“. Сказката бѣ изслушана съ внимание, а мислитѣ му бѣха просто поглъщани. Никой не е говорилъ така ясно и обосновано за етнографическитѣ граници, признати отъ нашитѣ съседи, както г-нъ професора. Добре би било сказката, или лекцията, да бѫде напечатана въ отдѣленъ листъ или преповторена, макаръ и въ резюме, въ единъ ежедневникъ. Ние му сърдечно благодаримъ и силно вѣрваме, че нашиятъ националенъ идеалъ, за който дадохме толкова жертви, ще бѫде осѫщественъ. Изнесенитѣ исторически данни би трѣбвало да се популяризиратъ, чрезъ ежедневниятъ и периодически печатъ у насъ, та всѣки да ги чуе и предаде на младото поколѣние.

Препоржчваме на читателитѣ си да прочетатъ статията „Деньтъ на народнитѣ будители“ отъ г. Цвѣтанъ Георгиевъ.

Получихме първи брой на вестникъ „Каварненски новини“, подъ редакцията на Негово Благоговѣйнство свещеникъ Василий Яковъ. Сърадваме сърдечно събрата си, който чрезъ него ще ни държи въ течение на цѣлия културенъ и стопански животъ отъ оня край на Златна Добруджа.

Умоляваме всички наши абонати, които, по една или друга причина, не сѫ си платили абонамента, да сторятъ това, за да улеснятъ редакцията. Абонаментътъ отъ двадесеть лева да се плати на енорийския свещеникъ или изпрати до **касиера на св. Варненска Митрополия.**

Вестникъ „Християнска защита“ е единственятъ духовенъ органъ въ Варненската и Преславска епархия. Църковнитѣ настоятелства, чрезъ него могатъ да съобщаватъ даване подъ наемъ на нивя, здания и разни други търгове, защото той се чете въ цѣлата епархия и вънъ отъ нея.

Молимъ Добришкиятъ архиерейски намѣстникъ да ни праща редовни дописки за духовния животъ изъ околията и за постиженията на органитѣ на духовната власть.

НАША ПОЩА.

Гр. Ш. св. С. П. Очакваме и други статии и дописки изъ живота на духовната Ви околия. Здравѣйте!

Гр. Ш. пр. Д. П. Статията помѣстваме. Миналиятъ брой бѣше подъ печатъ, когатъ я получихме. Много ще се радваме, ако редовно сътрудничите.

Гр. Ш. свещ. К. Ц. В Картичката получихме, обаче, отъ енориаша **Ви не сме получили нито писмо,** нито обявление. Молимъ, да ни се изпрати друго. Съ удоволствие ще помѣстимъ обявлението. Вестникътъ му се изпрати.

Гр. Търговище г-жа Е. д-ръ П. Очакваме обещанитѣ статии. Молимъ, да бѫдатъ кратки.

Гр. В. Т. С. Не сте правъ. Чели сте едностранчива литература. Предметътъ на религията не може да бѫде, освенъ едно висше, духовно, разумно, всесилно, необятно и вѣчно сѫщество—**БОГЪ.** Само чрезъ Бога човѣкъ може да живѣе. Следователно, висшиятъ смисълъ на живота за насъ, човѣцитѣ, се състои въ това, да познаваме Бога, да Го търсимъ отъ любовь; за да му служимъ отъ любовь и отъ любовь да изпълняваме волята Му.

Този смисълъ въ живота ни дава само религията. Съ изгубване на вѣрата — въ обикновения смисълъ и разбиране — губимъ смисъла на живота.

Гр. Д. С. Упрѣкътъ Ви не е правъ. Помѣстихме въ миналия брой картата на цѣла Добруджа, за да видятъ читателитѣ ни, че едва една четвъртъ отъ нея, тъй наречената южна Добруда, се освобождава, а тритѣ четвърти оставатъ подъ робство. Данни подъ ржка имахме само за южна Добруджа. За северната ще помѣстимъ въ последствие.

Люлката на Българската държава е въ северна Добруджа; тамъ е онгъла на Исперихъ и вала на неговата войска. Грѣшка правятъ нашитѣ писатели и поети, политически и духовни лица, когато говорятъ за южна Добруджа, да казватъ, че тамъ била люлката на първото българско царство. Този въпросъ ще се изясни чрезъ нашиятъ вестникъ, при удобенъ случай.

Книжнина.

Получиха се въ редакцията:

1) **„Каварненски новини“,** год първа, брой първи. Редактира комитетъ, отговоренъ редакторъ свещ. В. Яковъ, годиш. абонаментъ 30 лв.

2) **Вѣра и дѣла,** год. първа, бр. трети, месечникъ за лична и обществено-народностна култура, органъ на православното християнско д-во „св. Василий Велики“, София, год. абонаментъ 20 лв.

3) **Нова младежь,** год. първа, брой 7, органъ на срѣдношколската християнска православна младежь въ епархията. Год. абонаментъ 10 лв., Варна.

4) **Родина,** год. XXV, бр. 412, органъ на съюза на запаснитѣ подофицери въ България, София, год. абонаментъ 60 лв.

5) **Българска захарь,** год. XV, бр. първи. Органъ на производителната кооперация „Българска захарь“, Плѣвенъ. Вестникътъ е безплатенъ.

Благодарность № 30

Храмъ „Св. В. М. Димитрий“, с. Житница, Провадийско, изказва своята благодарность на почтенното семейство Руска и Христо Ив. Иоveви, за подарения Св. ПОТИРЪ.

За тоя имъ щедъръ даръ Всѣвишниятъ да възнагради тѣхъ и чадата имъ съ здраве, щастливъ животъ и всичко добро.

с. Житница, 20.X. 1940 г.

Отъ настоятелството.

Благодарность № 31

Храмъ Св. „В. М. Димитрий“, с. Житница, Провадийско, изказва своята благодарность къмъ г-нъ Методи Георгиевъ—Варна, за подарената отъ него икона **„Тайната вечеря“,** художествено изработена съ рамка отъ рѣзба за увѣковечаване паметьта на покойната си съпруга Донка отъ с. Житница.

Всевишния да му дарува крѣпко здраве, а на душата на покойната му съпруга блаженъ покой.

с. Житница, 20.X. 1940 г.

Отъ настоятелството.

Бистренско църковно настоятелство, с. Бистрица, — Търговищко.

Обявление

Църковното настоятелство отъ с. Бистрица, Търговищко, обявява на населението отъ сѫщото село, че на 15 день отъ публикуването на настоящето обявление, ще се произведе търгъ за отдаване подъ наемъ четиридесеть и шесть декара и два ара, църковни ниви раздѣлени на 8 парцела — първия 10 декара, четвъртия е 6·2 декара, а останалитѣ сѫ по 5 декари, въ землището на с. Бистрица, въ мѣстностьта „Каялъка“ за две стопански години начиная отъ 31 августъ 1940 до 31 августъ 1942 год,

Първоначална цена на декаръ е 50 лв.

Залогъ за правоучастие въ търга е 5% отъ наддадената сума. Наддаването ще почне въ 11 часътъ предъ обѣдъ, въ канцеларията на кметското намѣстничество въ сѫщото село.

с. Бистра, 14.X. 1940 г.

Отъ църковното настоятелство.

Църковенъ магазинъ
на
Атанасъ Топлийски
ул. „Алабинска“ № 37 — София,

приветствува всички благоговѣйни свещеници и църковни настоятели изъ Златната Добруджа, като се поставя на разположението имъ съ всички необходими свещенически одежди и църковни утвари при специално намалени цени за тѣхъ.

Шивашко ателие
на
Боньо Славовъ
Специаленъ отдѣлъ за свещенически дрехи. Цени конкурентни
ШУМЕНЪ.